

Za našo deco.

Čudoviti doživljaji starega zajca.

(Povesti ameriških črncev.)

Konec.

Teta Lija je še bolj kričala, stari Zeka pa je govoril sebi še naprej:

»Da, kakor da ne bi imel niti želodca več. Če me oči ne varajo, vidim tu lonec, v katerem je gotovo kaj takega, kar bi mi moglo napolniti želodec.«

Dvignil je pokrov, snedel vse, obrisal si z rokavom od površnika usta in rekel:

»Nikoli v življenju nisem bil tako razburjen kakor danes radi lepega in dolgega Lijinega repa. Gotovo se mi je zmešala pamet, ko sem prišel na streho tako dolg in lep rep...«

Nato se je stari Zeka okrenil in se je izgubil. Gotovo je tudi še istega dne na drugih krajih uganjal burke. Kar se tiče tete Lije, ki je bila za Zekom najbolj premetena žival, si je osvobodila svoj rep, a stari Zeka je bil že čez vse gore.

Teta Lija na mrtvaškem odru.

Teta Lija se je čutila tako razžaljena, tako ponižana, ker jo je stari Zeka prekanil, da je mislila noč in dan samo na to.

Ko je nekoč vsa nesrečna hodila po cesti, je srečala strica Volka.

Ko sta se vprašala po običaju: »Kako ti je? Kako je doma?«, je rekel stric Volk teti Liji:

»Vidi se mi, da pri tebi ni vse tako, kakor bi moralo biti.«

Teta Lija se je kazala povsem iznenađena in je zatrjevala, da je pri njej sigurno vse v redu. Začela se je šaliti in smejati, da bi bila videti bolj vesela. Pa stric Volk je imel dober nos, zato je obrnil pogovor tako, da sta začela govoriti o starem Zeki. Povedal ji je odkrito, da vsi govorijo samo o tem, kako jo je stari Zeka opeharil.

Ko sta se tako pomenkovala, je rekel stric Volk, da ve za način, kako priti staremu Zeki do glave.

»Kako? Povej!« je zahtevala takoj teta Lija. Stric Volk je menil, da bi se to izvedlo najbolje tedaj, če bi bilo mogoče spraviti starega Zeka v hišo. Teta Lija pa, ki je starega Zeka dolgo časa poznala, je rekla, da ga ni tako lahko dobiti na lim. Stric Volk ni odjenjal.

»Kako ga misliš spraviti na moj dom?« je vprašala teta Lija.

»Prevarila ga bova,« je trdil stric Volk. »Jaz bom to vse uredil, ti moraš seveda pomagati. Idi zdaj domov, leži v postelji, pa se delaj, kakor da bi bila mrtva. Niti besedice ne izgovori prej, nego pride stari Zeka, da te poljubi. Če si danes ne napraviva z njegovim mesom masne juhe, potem nikoli.«

Teti Liji je predlagal uganjat. Takoj je nanj pristala. Tekla je domov, stari Volk pa se je

napotil do starega Zeke. Potrka na vrata: tok! tok! tok!

»Kdo je?« je vprašal stari Zeka.

»Prijatelj!« je odgovoril stric Volk.

»Hm! Kjer je mnogo prijateljev, ni dosti obedov. Česa želiš?«

»Slabo novico prinašam, brat Zeka,« je rekel stric Volk.

»Slabe novice se povedo takoj,« je odgovoril stari Zeka ter se približal k vratom.

»Teta Lija nam je tega jutra umrla,« je povedal stric Volk.

»Kako to, da nimaš črne obleke?« je vprašal stari Zeka.

»Baš na potu sem, da jo oblečem,« je rekel stric Volk. »Med potoma sem prišel sem, da ti to javim. Ko sem bil pri teti Liji, sem jo že videl na mrtvaškem odru.«

Na te besede je odšel. Stari Zeka je rekel, se čehljaj za ušesi pa nazadnje odločil, da gre do tete Lije ter se na lastne oči uveri, jeli res mrtva.

Ko je došel do hiše, je vladala v njej tišina in mir. Prisluškoval je, nič se ni zgenilo. Odprl je vrata ter vstopil. Teta Lija je ležala na odru kakor mrtva.

Zdaj je začel stari Zeka sam s seboj govoriti:

»Nikogar ni, da bi tu sedel. Črne Vrane še ni, da bi pripravila pogreb. Morda je res umrla, morda ni. Pa res ni nikogar tu, niti strica Volka? Čeprav imam dosti dela, vendar bom tu malo poselel. Glej, res sliči mrliču, morda pa le ni mrtva. Dobro vem, če je kdo mrtev, navadno dvigne zadnje noge, pa zakliče: »Vaho!«

S tem je hotel stari Zeka pripraviti teto Lijo, da bi se izdala.

Pa teta Lija je ostala mrtva. Tedaj je začel stari Zeka še glasneje:

»To se mi čudno vidi. Teta Lija je mrtva, pa ne dela tega, kar delajo drugi mrliči. Oni navadno dvignejo zadnje noge in zakličejo: »Vaho!«

No, zdaj je začel. Teta Lija je dvignila zadnje noge v zrak, pa zakliče: »Vaho!« ... A stari Zeka, ko to čuje, skoči na prosto ter odteče, kakor da bi ga podil vihar.

iz česa je Bog ustvaril človeka.

Narod si pripoveduje, da Bog človeka ni ustvaril samo iz zemlje, nego iz sedemdesetih stvari:

1. Mesu je Bog napravil iz zemlje, ker njej najbolj sliči, mehko in razpadljivo je kakor ona.

2. Kostmi so iz kamna, ker so trde kakor kamen in trajajo najdalje.

3. Kri je nastala iz morske vode. Dekler je mirna, naliči mirnemu morju, če se pa razburka, besni kakor besneči morski valovi.

4. Lasje so ustvarjeni iz trave, ker kakor trava raste in pokriva zemljo, tako rastejo tudi lasje in pokrivajo človeško glavo.

5. Vid je od solnea, ker je človeku isto kakor solnce zemlji.

6. Možgani so od oblakov, ker so zaviti kakor oblaki, so nežni in obenem silni kakor oni.

7. Razum je ustvarjen od angeljskih misli, ker so dela razumnih in poštenih ljudi angeljska dela.

Tako pravi narod.

Ljubezniv sinko.

Družina je zbrana pri mizi. Mati: »Jožek, pojdi in zapri hitro vrata, ker vleče!« — Jožek (turmasto): »Ne, ne grem.« — Mati se razjezi: »Napravi, kar ti rečem, sicer boš tepen!« — Jožek: »Ne grem vrat zapirati.« — Ko mati vidi, da zgrda nič ne opravi, poskuša zlepa: »Pa kako si grd, Jožek! Le poglej: mati se ti bo prehladila po tvoji lastni krivdi. Če bi mi ti rekel: Mati, zebe me v noge, ker tako vleče, bi jaz takoj vstala in zaprla vrata.« — In Jožek naglo: »Mati, v noge me zebe, ker tako vleče.«

Seno in slama.

»Kakšen razloček je med senom in slamo?« — »Ne vem.« — »No, vidiš, kako si le neumni; to ve že vsak vol.«